

Христо Смирненски
Юноша

Аз не зная защо съм на тоз свят роден,
не попитах защо ще умра,
тук дойдох заплепен и от сивия ден,
и от цветната майска зора.

Поздравих пролетта, поздравих младостта
и възторжен разтворих очи,
за да срещна Живота по друм от цветя
в колесница от лунни лъчи.

Но не пролет и химн покрай мен позвъни,
не поръси ме ябълков цвят:
пред раззинали бездни до черни стени
окова ме злодей непознат.

И през облаци злоба и демонска стръв
черна сянка съзрях да пълзи —
златолюспест гигант се изправи сред кръв,
сред морета от кръв и сълзи.

В полумрака видях изтерзани лица,
вред зачух плачове като в сън
и жестока закана на гневни сърца
се преплете с оковния звън.

Аз познах своите братя във робски керван,
угнетени от Златний телец;
и човешкия Дух — обруган, окован,
аз го зърнах под трънен венец.

И настръхнал от мрака на тази земя,
закопнях, запламтях и зова:
— Ах, блеснете, пожари, сред ледна тъма!
Загърмете, железни слова!

Нека пламне земята за пир непознат,
нека гръм да треши, да руши!
Барикаден пожар върху робския свят!
Ураган, ураган от души!...

И тогава — zalюбен в тълпите, пленен
от лъчите на нова зора, —
без да питам защо съм на тоз свят роден,
аз ще знам за какво да умра.

„Работнически вестник“, 2 септември 1922